

KANCELARIA LEX NOSTRA

Tomasz

r.pr. Tomasz A. Kuśmierk

00-121 Warszawa, ul. Sienna 45 lok. 5

tel./fax: 22 412-70-02, e-mail: tomasz.kusmierk@lexnostra.pl

Warszawa, dnia 19 listopada 2024 r.

**Naczelnny Sąd Administracyjny
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego
w Warszawie**

Skarżąca:

Sara Małecka-Trzaskoś
w imieniu której działa opiekun
prawny – Ojciec
Franciszek Małecki-Trzaskoś
reprezentowana przez:
r.pr. Tomasza A. Kuśmierka

Strona przeciwna:

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

sygn. akt I SA/Wa 2036/24

Zażalenie

Skarżącej Sary Małeckiej-Trzaskoś

na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (zwanego
dalej także **WSA**) z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt I SA/Wa 2036/24
doręczonego wraz z uzasadnieniem przedstawicielowi ustawowemu Skarżącej w
dniu 14 listopada 2024 r.

Działając w imieniu Skarżącej, Sary Małeckiego-Trzasko Lisowskiego, której pełnomocnictwo do sporządzenia oraz wniesienia zażalenia oraz reprezentowania w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie oraz Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie, udzielone przez opiekuna prawnego Ojca – Franciszka Małeckiego-Trzasko przedkładam, na podstawie art. 194 § 1a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zmian.) – zwanej dalej p.p.s.a. – **zaskarżam w całości** postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt I SA/Wa 2036/24, doręczony przedstawicielowi ustawowemu – opiekunowi prawnemu Skarżącej wraz z uzasadnieniem w dniu 14 listopada 2024 r.

Zaskarżonemu wyrokowi, zarzucam:

1/ na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a., naruszenie przepisów prawa materialnego, pozostających w bezpośrednim związku z materią i wynikiem rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie:

1. art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 78, poz. 483 – zwanej dalej także Konstytucją) przez jego niezastosowanie i pozbawienie Skarżącej prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jej sprawy, w związku z wadliwym ukształtowaniem składu Sądu.

2/ na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a., naruszenie przepisów prawa procesowego, których uchybienie miało istotny wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 3 § 1 p.p.s.a przez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że czynność Marszałka Sejmu polegająca na odmowie wydania Skarżącej jednorazowej karty prasowej nie podlega kontroli sądów administracyjnych;

2. art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. przez wadliwe zastosowanie i odrzucenie skargi, w sytuacji w której ustalony stan faktyczny i jego prawidłowa kwalifikacja prawna winna skutkować uwzględnieniem skargi, w szczególności wobec naruszenia art. 14 oraz art. 54 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 3 § 1

p.p.s.a, art. 7 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (t.j. Dz.U. 2018, poz. 1914), art. art. 22b pkt. 2 oraz art. 22c ust. 3 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczości na tle seksualnym i ochronie małoletnich (t.j. Dz.U z 2024 r., poz. 560) – które to przepisy zostały powołane i należyte uzasadnione w skardze Skarżącej z dnia 26 sierpnia 2024 r.

3. art. 183 § 2 pkt. 4 p.p.s.a z uwagi na fakt, że skład sądu był niezgodny z przepisami prawa, bowiem w wydaniu wyroku udział brała Sędzia, który została powołany do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na mocy przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. *o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2018 r. poz. 3 z późn zm.). Uznawanej za tzw. neo-KRS.

W związku z zarzutami, wnoszę o:

1/ uchylenie zaskarżonego postanowienia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w trybie autokontroli wobec nieważności postępowania oraz rozpoznanie skargi – powołując się na art. 195 § 2 p.p.s.a

lub

2/ uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania – na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a.

oraz

3/ zasądzenie na rzecz Skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2024 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił skargę Skarżącej wniesioną na czynność Marszałka Sejmu z dnia

26 sierpnia 2024 r., polegającej na odmowie wydania Skarżącej jednorazowej karty prasowej na dzień 28 sierpnia 2024 r.

W pierwszej kolejności podnoszę, że postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt I SA/Wa 2036/24 obarczone jest nieważnością z uwagi na wadliwe ukształtowanie składu Sądu.

Właściwe ukształtowanie składu Sądu rozpoznającego sprawę ma znaczenie kluczowe dla oceny praworządności, oraz wpisuje się w konstytucyjne prawo każdej ze stron postępowania w gwarancję prawa obywatela do sądu właściwego, w tym także właściwie obsadzonego i bezstronnego.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm. zwaną dalej także Konstytucją RP) każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny bezstronny i niezawisły sąd.

Doktryna wypracowała stanowisko, zgodnie z którym prawo do sądu składa się z:

- 1) prawa dostępu do sądu, tj. prawa uruchomienia procedury przed sądem;
- 2) prawa do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności;
- 3) prawa do orzeczenia sądowego czyli do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia swojej sprawy.

Wszystkie powyższe elementy składające się na szeroko rozumiane prawo do sądu wymagają, aby sąd orzekający był niezależny a sędziowie niezawiśli. Dopiero wtedy może być bowiem zagwarantowane bezstronne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy – tak Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z dnia 10 lipca 2000 r., sygn. akt: SK 12199, OTK 2000, nr 5, poz. 143.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie w swoich orzeczeniach wskazywał, że prawo do sądu wymaga także, by sąd charakteryzował się cechami wskazanymi w

Konstytucji. Brak spełnienia tych cech oznacza, że nawet jeśli ustawa nazwie jakiś organ państwa sądem, nie będzie on sądem w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Konstytucyjne prawo do sądu obejmuje prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju pozycji organów rozpoznających sprawy, Ustrój ten obejmuje: niezależność sądów niezawisłość sędziów oraz ich bezstronność. Niezależność oznacza przy tym brak wpływu organów władzy wykonawczej oraz ustawodawczej na proces orzekania, a niezawisłość dotyczy zarówno aspektu wewnętrznego (własne poczucie sędziego, że kieruje się on wyłącznie prawem oraz własnym sumieniem) jak i zewnętrznego (stworzenie warunków orzekania, w których zewnętrzny obserwator ma przekonanie o niezawisłości i bezstronności sędziego).

Niezawisłość oznacza także samodzielność sędziego oraz wykluczenie z grona sędziowskiego tzw. sędziego dyspozycyjnego. Brak realizacji wszystkich w/w elementów oznacza naruszenie prawa do sądu – tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt: SK 7/06.

Zgodnie z art. 186 Konstytucji RP powierza zadanie stania na straży owej niezawisłości sędziowskiej oraz niezawisłości sądów Krajowej Radzie Sądownictwa (zwanej dalej także KRS). W związku z powyższym, aby ten obowiązek mógł być należycie i skutecznie realizowany organ ten musi być niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej. Wadliwie ukształtowanie, bądź obsadzenie KRS nie daje więc należytej gwarancji prawidłowego przeprowadzenia nominacji sędziów, co z kolei prowadzi do oczywistych wątpliwości, czy osoby powołane do pełnienia urzędu sędziego w wadliwej procedurze (np. przez członków KRS z nadania politycznego) są w stanie spełnić wymogi niezawisłości i bezstronności wskazane w art. 45 ust 1 Konstytucji RP, oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych (zwaną dalej KPP).

Konstytucyjne gwarancje niezawisłości sędziów i niezależności sądów są przy tym zbieżne z gwarancjami przewidywanymi w art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, oraz art. 47 ust. 1 KPP i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.

Także ustalając czy mamy do czynienia z „sądem” należycie obsadzonym w rozumieniu art. 47 KPP trzeba brać pod uwagę: ustawową podstawę działania, stały charakter, obligatoryjność jurysdykcji, kontradyktoryjność oraz sądu niezależność oraz niezawisłość sędziów. Niezależność wymaga, by sąd rozstrzygał sprawy autonomicznie, nie podlegając żadnej zewnętrznej służbowej hierarchii oraz był chroniony przed ingerencją i naciskami zewnętrznymi – tak Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt: C-64/16, Associação Sindical dos Juizes Portugueses przeciwko Tribunal de Contas.

Z całą stanowczością podnieść należy, że niezależność sądów wymaga przy tym m.in. odpowiednich zasad powoływania sędziów oraz asesorów a także kształtowanie składu sądu, zagwarantowania trwałości kadencji sędziów, odpowiednich reguł ich wyłączenia lub odwoływania. Konieczne jest więc, aby Krajowa Rada Sądownictwa jako organ uczestniczący w powołaniu sędziów oraz asesorów gwarantował obiektywizację tego procesu, KRS zatem powinna być niezależna od władzy ustawodawczej i wykonawczej, co zapobiega powstaniu wątpliwości co do niezawisłości sędziów oraz asesorów od czynników zewnętrznych. Wzrost znaczenia ustrojowych zasad dla realizacji prawa do sądu podkreśla także Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej także ETPCz), który wskazuje, że sąd „ustanowiony” ustawą w rozumieniu art. 6 ust 1 EKPCz obejmuje zarówno proces powoływania sędziów w ramach krajowego systemu prawnego, jak zapewnienie, by ustrój sądownictwa opierał się na zasadach gwarantujących jego niezależność.

Naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC ma miejsce, gdy dochodzi do rażącego naruszenia przepisów krajowych o fundamentalnym charakterze dla ustanowienia sądu. Sąd, który nie został powołany zgodnie z intencjami ustawodawcy, nie będzie z wobec tego posiadał legitymacji wymaganej w demokratycznym społeczeństwie do rozstrzygania sporów prawnych,

Wskazać należy, że pojęcie „Ustawa” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji obejmuje przepisy prawne określające sposób ustanowienia i kompetencje organów sądowych oraz wszelkie inne przepisy prawa krajowego, które w przypadku ich łamania, sprawią że udział jednego lub większej liczby sędziów w rozstrzyganiu sprawy będzie nieprawidłowy. Nadto pojęcie "ustanowienia" w pierwszym zdaniu art. 6 ust. 1 Konwencji obejmuje, z swej istoty proces

powoływania sędziów w ramach krajowego wymiaru sprawiedliwości, który musi być przeprowadzony zgodnie z regułami prawa krajowego obowiązującego w czasie powołania.

Przechodząc na grunt skargi, z uwagi na fakt nieważności postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie, którą to nieważność Naczelny Sąd Administracyjny, a także rozpoznający zażalenie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, winien wziąć pod uwagę z urzędu, wskazując że postanowienie WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2024r. sygn. akt I SA/Wa 2036/24 obarczone jest kwalifikowaną wadą nieważności. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł w składzie, w którym udział brał sędzia WSA Łukasz Trochym, pomimo tego że nominacja sędziego pochodzi od KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3 z późn zm.). Uznawanej za tzw. neo-KRS.

W Monitorze Polskim w dniu 20 czerwca 2018 r. opublikowane zostało obwieszczenie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 czerwca 2018r. o wolnych stanowiskach sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie. Przyjąć zatem należy, że sędzia Łukasz Trochym miał świadomość jako doświadczony prawnik, że ubiegając się o nominację na stanowisko sędziego w WSA w Warszawie, nominację tą otrzyma od neo-KRS. Zatem już na etapie ubiegania się o nominację, świadomość niekonstytucyjności zmian w ustawie o KRS powinna sędziego – w celu uniknięcia jakichkolwiek prawnych wątpliwości co do niezawisłości, bezstronności, przy braku nacisków zewnętrznych – skłonić do refleksji, czy istotnie neo-KRS jest umocowana w krajowym porządku prawnym do nominowania sędziów. Sędzia nominację otrzymał w dniu 26 maja 2020 r.

Dodatkowo w ocenie Skarżącej na brak obiektywizmu, bezstronności oraz niezależności sędziego przemawiają wyniki głosowania nad kandydaturą Łukasza Trochym podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w dniu 29 października 2028 r. Za kandydaturą Łukasza Trochym opowiedziało się 5 sędziów, przeciw było 92 sędziów, a 8 głosów uznano za nieważne. Pomimo takiego głosowania Łukasz Trochym otrzymał nominację od noe-KRS i został sędzią w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Tym samym udział w wydaniu postanowienia przez sędziego nominowanego przez neo-KRS i orzekającego w sprawie za sygn. akt I SA/Wa 2036/24 powoduje, że postanowienie to nie może się ostać w porządku prawnym, jako że zostało wydane w warunkach budzących oczywiste wątpliwości co do przymiotów sędziowskiej niezależności oraz bezstronności opisanych powyżej.

Powyższe twierdzenie wynika także z twierdzeń zawartych w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (numer skargi: 43447/19), z którego wynika m.in, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami wskazanej powyżej ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., jest niewystarczająco niezależna od władzy ustawodawczej i wykonawczej, przez co jeśli w składzie sądu znajdował się **sędzia mianowany w wyniku rekomendacji KRS, to skład ten należy ocenić jako niezgodny z prawem**. W powyższym wyroku ETPCz wskazał także jednoznacznie, że w badanej sprawie Polska naruszyła art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Na uwagę zasługuje także rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Częstochowie w wyroku z dnia 24 sierpnia 2021 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII Ka 651/21, gdzie wprost stwierdzono w odniesieniu do orzekania przez sędziego, który został powołany do tej funkcji w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r *o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw*, że powyższe stanowi to bezwzględna przyczynę odwoławczą określoną w art. 183 § 2 pkt. 4 p.p.s.a.

Wskazać należy, że wpływ władzy ustawodawczej i wykonawczej na powoływanie sędziów jest oczywiście niezgodny także z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, jako że stanowi fundamentalną nieprawidłowość wpływającą negatywnie na cały proces i zagrażającą legitymacji sądu złożonego z tak powołanych sędziów.

Podnoszę, że po wejściu w życie w dniu 17 stycznia 2018 r nowelizującej ustawę z 2017 r. Sejm przystąpił do rozpoznania wniosków kandydatów do nowej KRS i dokonał, w dniu 6 marca 2018 r. wyboru piętnastu sędziów - członków KRS. Wybory te zostały zbojkotowane przez środowisko prawnicze, ponieważ tylko osiemnastu kandydatów ubiegało się o piętnaście stanowisk do nowej KRS.

W tym miejscu należy także wskazać, na fragment uzasadnienia uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r, wydanej w sprawie o sygn. akt BSA 14110-1120, w którym podano: *„Niewątpliwie jednym z istotniejszych czynników decydujących o osiągnięciu standardu niezawisłości sędziego i niezależności sądu jest przyjęty w danym porządku prawnym tryb powołania do pełnienia urzędu, stopień wpływu na jego obsadę czynników politycznych, zwłaszcza manifestujących określone polityczne oczekiwania w odniesieniu do kandydatów na sędziów, jak i przesłanki których wystąpienie decyduje o zdjęciu z urzędu. W postępowaniu zmierzającym do powołania sędziego badane powinny być jego zdolności merytoryczne, charakterologiczne i emocjonalne do sprawowania urzędu, w tym pod kątem tego, czy jest w stanie sprostać oczekiwaniu niezawisłości, nie zaś to jakie poglądy polityczne prezentuje kandydat i w jakim stopniu byłby skłonny spełnić oczekiwań[a polityczne, jeśli nie bezpośrednio, to ze względu na to, że doceniał powołania go na stanowisko, zwłaszcza, gdyby owo powołanie miało nastąpić z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie reguł. ocena na gruncie art. 6 ust. 1 EKPCz i art. 47 KPP, że postępowanie prowadzi sąd bezstronny i niezależny, ustanowiony ustawą obejmuje badanie procesu powoływania sędziów w ramach krajowego systemu sądownictwa, w celu stwierdzenia, czy mogą oni zachowywać niezawisłości bezstronność w orzekaniu”.*

Zatem wadliwość procesu powołania sędziego orzekającego w sprawie zawisłej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie doprowadziła do istotnego naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, co w konsekwencji mogło doprowadzić do nieprawidłowej i nieobiektywnej oceny materiału dowodowego, m.in. dlatego, że wskazany sędzia nie przeszedł testu obiektywności. W kontekście powyższego należy mieć bowiem na uwadze, że sędzia Łukasz Trochym przystępując do drogi awansu na stanowisko sędziego WSA w Warszawie, jako prawnik posiadający rozeznanie w obowiązujący prawie i umiejętność dokonywania jego wykładni, musiał być świadomy zasadniczych zastrzeżeń dotyczących nowych procedur mianowania sędziów oraz asesorów, w tym sędziów i asesorów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, oraz obejmowania przez nich urzędów, a także zastrzeżeń odnośnie wadliwej obsady i statusu prawnego nowej KRS, jako organu uczestniczącego w postępowaniu zmierzającym do obsadzenia stanowisk sędziowskich. Sędzia musiał posiadać zatem świadomość, że nowa Krajowa Rada Sądownictwa może być organem ukształtowanym w oparciu o

niekonstytucyjne przepisy, co samo w sobie budzi wątpliwości w zakresie jej niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

Powyższe nie tylko nie przeszkodziło w/w sędziemu we wzięciu udziału w konkursie na stanowisko asesorskie w WSA w Warszawie i w przyjęciu w/w awansu co z kolei rodzi zastrzeżenia w zakresie rzetelności i obiektywizmu w/w sędziego.

Przypomnieć przy tym należy, że nominacja czy też delegowanie do WSA nie jest obowiązkiem sędziego, lecz jedynie propozycją awansu z której nie musi on korzystać. Przyjęcie proponowanego awansu przez Łukasza Trochym w czasie, gdy organ uczestniczący w obsadzaniu stanowisk sędziowskich działa w niekonstytucyjnym składzie, postrzegać należy tym samym jako jego akceptację dla niekonstytucyjnych zasad funkcjonowania tak obsadzonego organu, jak i podejmowanych przez ten organ działań. Wskazany sędzia musiał być także świadomy konsekwencji procesowych w aspekcie zasady bezstronności i niezależności sądu, do których dojdzie z uwagi na systemową wadliwość rozwiązań przyjętych w postępowaniach o jego powołanie na stanowisko sędziego WSA. Należy zatem zwrócić uwagę na stosunek asesora do zaistniałych zmian, który to wyrażony jest właśnie poprzez przyjęcie awansu, co bez wątpienia oznacza swoistą zgodę na niekonstytucyjne działania organów władzy wykonawczej wobec sądów i KRS, jak również akceptację dotyczącą naruszenia przez KRS niezależności sądów i sędziów. Powyższa akceptacja wywołuje więc znaczące wątpliwości co do zależności między w/w sędzią jako kandydatem na stanowisko sędziowskie w WSA w Warszawie przez Krajową Radę Sądownictwa, a jego przychylnością dla działań władzy ustawodawczej i wykonawczej, która dokonała zmian w KRS. Wbrew pozorom powyższe może mieć istotne znaczenie z perspektywy przedmiotowego postępowania i rzeczywistej niezależności w/w sędziego, gdyż sprawa ze skargi Sary Małeckiej-Trzskoś na odmowę wydania jej jednorazowej karty prasowej winna zostać rozpoznana przez skład sądu, ukształtowany zgodnie z przepisami właśnie Konstytucji.

Dodatkowo – niezależnie od zarzutu nieważności postępowania przed WSA w Warszawie, podnoszę że sprawa kontroli czynności wykonywanych przez Marszałka Sejmu wobec dziennikarzy przez wojewódzkie sądy administracyjne była już przedmiotem oceny oraz dopuszczalności postępowania przez Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 7 lipca 2022 r. wydanym w sprawie za sygn.

akt III OSK 1363/21 – oddalił skargę kasacyjną Marszałka Sejmu wniesioną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 2001/18 stwierdzającym **bezskuteczność czynności Marszałka Sejmu w przedmiocie odmowy wstępu na posiedzenie sejm.** Wprawdzie w powołanym wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny, a następnie Naczelny Sąd Administracyjny podjął się kontroli czynności Marszałka Sejmu polegającego na odmowie wydania skarżącemu w tej sprawie jednorazowej przepustki w celu wejścia na teren Sejmu RO, to jednakże per analogiam uznać należy, że odmowa wydania przez Marszałka Sejmu jednorazowej karty prasowej, powinna być możliwa do kontroli zasadności przez sąd administracyjny. Podobny pogląd prezentuje Rzecznik Praw Obywatelskich, który przyłączył się do postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, który badał zasadność działanej przez Marszałka Sejmu czynności polegającej na niewpuszczeniu dziennikarza oko.pres w dniu 10 maja 2018 r. Rzecznik Praw Obywatelskich w wystąpieniu z dnia 14 sierpnia 2018 r. w sposób jednoznaczny wskazał, że czynność Marszałka Sejmu polegająca na odmowie wpuszczenia dziennikarza na posiedzenie Sejmu RP nie tylko podlega kontroli sądowno-administracyjnej, ale także kontrola ta winna w pierwszej kolejności uwzględnić analizę zachowania Marszałka Sejmu w kontekście brzmienia art. 14 i art. 54 ust. 1 Konstytucji, a także art. 61 ust. 2 Konstytucji. Per analogiam kontroli winna zatem podlegać także czynność Marszałka Sejmu polegająca na odmowie wydania Skarżącej jednorazowej karty prasowej. Czynność ta bowiem w zasadzie niczym nie różni się od czynności polegającej na odmowie wpuszczenia dziennikarza na teren Sejmu, bowiem skutek wywołuje taki sam.

Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał, iż *„w pierwszej kolejności Rzecznik zwraca uwagę, że czynności Marszałka Sejmu polegające na skierowanej do dziennikarza odmowie wstępu do Sejmu RP nie można uznać za czynność o charakterze technicznym, dotyczy ona bowiem chronionych konstytucyjnie praw jednostki. Zasadą ustrojową wynikającą z art. 14 Konstytucji RP jest, że Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność prasy i innych środków społecznego przekazu. Z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP wynika natomiast, że każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji. Stąd też organy państwowe, zgodnie z Konstytucją RP, są zobowiązane stwarzać prasie warunki niezbędne do wykonywania jej funkcji (art. 2 ustawy z dnia*

26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe), a ponadto nie wolno utrudniać prasie zbierania materiałów krytycznych (art. 6 ust. 4 Prawa prasowego). W zakresie dotyczącym funkcjonowania organów władzy publicznej, w tym Sejmu, należy także zasadnicze znaczenie przypisać art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, który gwarantuje obywatelom prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej. Prawo to obejmuje wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji RP). Na poziomie ustawowym prawo to znajduje potwierdzenie w treści art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej stanowiącego, że prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów. Z art. 18 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej wynika zaś, że posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów są jawne i dostępne. Organy te są obowiązane zapewnić lokalowe lub techniczne środki umożliwiające wykonywanie prawa, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 (art. 18 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej). Ograniczenie dostępu do posiedzeń organów, o których mowa w art. 18 ust. 1 tej ustawy, z przyczyn lokalowych lub technicznych nie może prowadzić do nieuzasadnionego zapewnienia dostępu tylko wybranym podmiotom (art. 18 ust. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej).¹”

Tym samym uznać należy, że postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w istocie odmawiającej Skarżącej kontroli czynności wykonywanych przez Marszałka Sejmu jest obarczone zasadniczą wadą prawną, która winna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

W związku z powyższym wnoszę jak w petitum zażalenia.

w załączeniu:

- 1/ odpis zażalenia;
- 2/ dowód uiszczenia opłaty od zażalenia – 100 zł.

radca prawny
Tomasz A. Kuśmierk
Ld-P-249

¹ *por.* wystąpienie RPO z dnia 14.08.2018 r. <https://bip.brpo.gov.pl/pl/content/sprawa-wstępu-dziennikarza-do-sejmu>

POTWIERDZENIE NADANIA



(00)559007734847329852

przesyłki poleconej nr



NADAWCA:

Kancelaria LEX NOSTRA Sp. z o.o.
ul. Sienna 45 lok. 5, 00-121 Warszawa
KRS 0000548769, NIP 525-261-29-98

.....
kod pocztowy

.....
miejsowość

Potwierdzenie doręczenia albo zwrotu dla nadawcy

SMS/E-MAIL

ADRESAT: *Wojewódzki Sąd Administracyjny*

ul. Jasna 2/4
00-113 Warszawa

.....
kod pocztowy

.....
miejsowość

Awizo dla adresata

SMS/E-MAIL

Potwierdzenie odbioru Priorytetowa

S M L Format



Masa kg *500* g

Oplata zł gr